

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
167/20. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2020. december 17.

A C-398/19. sz. ügyben hozott ítélet
Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Unió polgár harmadik állam részére csak az állampolgársága szerinti tagállammal folytatott konzultációt követően adható ki

E konzultáció keretében a megkeresett tagállamnak az állampolgárság szerinti tagállam rendelkezésére kell bocsátania a kiadatás iránti kérelemben közölt valamennyi jogi és ténybeli körülményt, és észszerű határidőt kell biztosítani az állampolgárság szerinti tagállam számára, hogy ezen állampolgárral szemben esetlegesen európai elfogatóparancsot bocsásson ki

BY ukrán és román állampolgár, Ukrajnában született, és Ukrajnában élt mindaddig, amíg 2012-ben Németországba nem költözött. 2014-ben BY, korábban az egykori romániai Bukovinában élő román állampolgárok leszármazottjaként, román állampolgárságot is szerzett, Romániában azonban soha nem rendelkezett lakóhellyel.

2016 márciusában Ukrajna főügyészsége BY-nak büntetőeljárás lefolytatása céljából történő kiadatása iránti kérelmet terjesztett a német hatóságok elé. 2016 novemberében a Generalstaatsanwaltschaft Berlin (berlini főügyészség, Németország) értesítette a román igazságügyi minisztériumot a kiadatási kérelemről, és azzal a kérdéssel fordult a minisztériumhoz, hogy a román hatóságoknak szándékukban áll-e a BY-nal szembeni büntetőeljárás átvétele. A minisztérium azt válaszolta, hogy egyrészt a román hatóságok csak az ukrán hatóságok kérelme alapján dönthetnek a büntetőeljárás átvételéről, másrészt pedig, hogy a nemzeti elfogatóparancs kibocsátása – mint az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltétele – az érintett személy bűnösségének megfelelő bizonyítását feltételezi. Ily módon arra kérte a német hatóságokat, hogy továbbítsák az ukrán hatóságok által közölt bizonyítékokat.

A német jog tiltja a német állampolgárok kiadatását, más tagállamok állampolgárainak kiadatását azonban nem. Ennélfogva a Kammergericht Berlin (berlini regionális felsőbbbíróság, Németország) úgy véli, hogy BY Ukrajna részére történő kiadatása teljesíthető, azonban felveti, hogy az ellentétes lehet a Bíróság által a Petruhhin ítéletben¹ kimondott elvekkel, mivel a román igazságügyi hatóságok formálisan nem hoztak döntést az európai elfogatóparancs esetleges kibocsátásáról. A fent hivatkozott ítéletben ugyanis a Bíróság többek között kimondta, hogy amennyiben valamely tagállamhoz, amelyben egy másik tagállam állampolgára jogszerűen tartózkodik, egy harmadik állam kiadatási kérelmet intéz, e tagállamnak tájékoztatnia kell a kiadni kért személy állampolgársága szerinti tagállamot annak érdekében, hogy ez utóbbi tagállam hatóságai számára lehetőséget biztosítson a büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadását szolgáló európai elfogatóparancs kibocsátására.

Miután kétségei merültek fel azzal kapcsolatban, hogy ezen ítéletnek milyen következményei vannak az előtte folyamatban lévő ügy kimenetele szempontjából, e bíróság három kérdést terjesztett a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra, az (állampolgárságon alapuló megkülönböztetés tilalmának elvére, illetve az uniós polgároknak a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogára vonatkozó) EUMSZ 18. és EUMSZ 21. cikk, valamint a Petruhhin ítélet értelmezésére vonatkozóan.

¹ 2016. szeptember 6-i Petruhhin ítélet ([C-182/15](#); különösen a 48. és 50. pont); lásd továbbá: [84/16. sz. sajtóközlemény](#).

A Bíróság álláspontja

A nagytanácsban eljáró Bíróság először is azt vizsgálja, hogy az EUMSZ 18. és EUMSZ 21. cikk alkalmazandó-e az alapügyben érintett személyhez hasonló uniós polgár helyzetére. E tekintetben megjegyzi, hogy az ítélkezési gyakorlata szerint valamelyik tagállam állampolgára, aki uniós polgárként egy másik tagállamban tartózkodik, hivatkozhat az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésére, és az EUMSZ 18. cikk értelmében a Szerződések alkalmazási körébe tartozik. E tekintetben nincs jelentősége annak, hogy BY csak akkor szerezte meg valamely tagállam állampolgárságát, amikor már valamely – a később megszerzett állampolgárság szerinti tagállamtól eltérő – tagállamban tartózkodott.

Másodszor, a Bíróság pontosítja a Petruhhin ítéletben említett információcsere megvalósítása keretében a tagállamokat terhelő kötelezettségeket. E tekintetben megjegyzi, hogy a megkeresett tagállamnak lehetővé kell tennie a kiadni kért személy állampolgársága szerinti tagállam illetékes hatóságai számára, hogy európai elfogatóparancs útján kérjék e személy átadását. Ennek érdekében tájékoztatnia kell e hatóságokat nemcsak a kiadás iránti kérelemről, hanem a megkereső harmadik állam által e kiadási kérelemmel összefüggésben közölt valamennyi jogi és ténybeli körülményről is. Jeleznie kell továbbá a kiadni kért személy helyzetének minden olyan változását, amely az európai elfogatóparancs vele szembeni esetleges kibocsátása szempontjából releváns lehet. Ezzel szemben az uniós jog értelmében e tagállamok egyike sem kötelezhető arra, hogy a megkereső harmadik államtól a büntetőeljárás ügyiratainak megküldését kérje annak érdekében, hogy az érintett személy állampolgársága szerinti tagállam a büntetőeljárás átvételének lehetőségét megvizsgálhassa.

A Bíróság hangsúlyozza, hogy amennyiben e tájékoztatási kötelezettséget tiszteletben tartották, a megkeresett tagállam hatóságai lefolytathatják a kiadási eljárást, és adott esetben az érintett személyt kiadhatják, amennyiben az érintett személy állampolgársága szerinti tagállam nem bocsátott ki európai elfogatóparancsot észszerű határidőn belül. A megkeresett tagállam feladata, hogy az említett hatóságok számára megjelölje ezt a határidőt, amelyet az ügy összes körülményét, különösen pedig azt figyelembe véve kell meghatározni, hogy az említett személy a kiadási eljárás alapján őrizetben van-e, illetve hogy az ügy bonyolult-e.

Harmadszor, a Bíróság kimondta, hogy az EUMSZ 18. és EUMSZ 21. cikk nem értelmezhető akként, hogy a megkeresett tagállam köteles megtagadni egy másik tagállam állampolgárságával rendelkező uniós polgár kiadását, és köteles maga lefolytatni vele szemben a harmadik országban elkövetett cselekmények miatti büntetőeljárást, amennyiben – mint az alapügyben – a megkeresett tagállam nemzeti joga lehetővé teszi számára, hogy valamely harmadik államban elkövetett bizonyos bűncselekmények miatt büntetőeljárást folytasson le az uniós polgárral szemben.

Ilyen esetben ugyanis a kiadás megtagadására és a büntetőeljárás lefolytatására vonatkozó kötelezettség azzal a következménnyel járna, hogy megfosztja a megkeresett tagállamot annak lehetőségétől, hogy maga döntsön arról, hogy a nemzeti jog alapján célszerű-e az említett polgárral szembeni büntetőeljárás megindítása, és meghaladná azokat a korlátokat, amelyeket az uniós jog előírhat az e tagállamot az eljárás célszerűsége kapcsán megillető mérlegelési jogkör gyakorlására vonatkozóan. Az alapeljárásban szereplőhöz hasonló ügyben az uniós jogban kérdés csupán azzal kapcsolatban merül fel, hogy a megkeresett tagállam ezen uniós polgárral szemben eljárhat-e a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát kevésbé korlátozó módon, a megkereső harmadik államnak történő kiadása helyett az állampolgársága szerinti tagállamnak való átadását kilátásba helyezve.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499